

for citerede, saaledes: „Offentlig Paatale finder kun Sted, naar Handlingen har medført Forstyrrelse af den offentlige Fred eller været forbunden med Overtrædelse af Politiforordninger.“ Der er altsaa ogsaa her en Indskrænkning i Paatalen, om den end ikke gaar i samme Retning som i § 235. At Paatale kun skal finde Sted, naar den Forrettede begjærer det, antager jeg ogsaa vil vindes den høitærede Ministers Tilslutning. Dernæst vil, naar Endringsforslaget under Nr. 29 vedtages, foregaa den Forandring i § 12, at Forseelser efter § 7 ikke skulle behandles som offentlige Politifager. Hvilken Behandlingsmaade: Behandlingen som offentlige Politifager eller som private Politifager, der lettest vil foranledige Misbrug af den nævnte Paragraph, kan der vel disputeres meget længe om, udenat man maasse vil komme til noget afgjørende Resultat. Men et Synspunkt, der ogsaa maa gøres gjældende med Hensyn til dette Spørgsmaal, er, om Forseelser efter § 7 i og for sig ere af den Værdighed, at de bør behandles som offentlige Politifager. I saa Henseende svarer Udvalget nu afgjort: Nei. Det at gaa over en Andens Mark er dog visseelig, hvor høit man end stiller Grundherligheden og vedkommende Giers Ret over den ham tilhørende Del af Kloden, en overordentlig ringe Rietskrænkelse; den faar først nogen Betydning, naar den betragtes med Hensyn til den Skade, som det derved kan gøres. Men saa ere vi atter inde paa de skadebringende Handlinger. Og spørge vi da, hvortledes Lovgivningen behandler disse i Henseende til Paatale, saa er Svaret det, at de kun ere Gjenstand for offentlig Paatale, naar den offentlige Fred er forstyret, eller Politiforordninger overtraadte. Men Intet af dette er jo in casu Tilfældet. Udvalget maa derfor meget anbefale, at Forseelser efter § 7 gaa over til at behandles som private Politiforsettelser istedetfor som offentlige. I 2det Stykke af § 12, saaledes som den foreslaas affattet fra Udvalgets Side, bestemmes det fremdeles, hvem Bøderne for de her omhandlede Overtrædelser skulle tilfalde. Med Undtagelse af Bøderne efter § 7 og § 4, som skulle tilfalde Klageren, har Udvalget troet at burde anbefale det høie Thing at

tillægge de Fattiges Kasse Bøderne. Dette er egentlig ikke noget Nyt; det er i Overensstemmelse med den nugældende Ret, idet Forordningen af 1794 i 50 Aar har henlagt Bøderne efter den nævnte Forordning, med Fradrag af $\frac{1}{4}$ til Sognefogden i visse Tilfælde, til Sognets Fattige. Dermed har nu hidtil vistnok maattet være ment den offentlige Fattigkasse, men nu vil det formentlig findes i sin Orden, at Bøderne tillægges det frie Fattigvæsen.

Bed § 13 har Udvalget ikke havt Syn derligt at erindre. Vi have kun for det Første stillet det Forslag til Paragraphen under Nr. 30, at der skal beskikkes 3 Burderingsmænd istedetfor 2. Efter de Forsalds-, Forhinderings- og Incompetencegrunde, som Paragraphen opstiller, vil det nemlig ikke sjældent kunne ske, at een af de bestiktede Burderingsmænd ikke kan fungere. Da det nu er klart, at disse Burderingsforretninger bør ske saa hurtigt som muligt, og da det ikke er heldigt, at der hyppig skal finde Tilfaldelse fra andre Distrikter Sted — det kan dog ganske vist blive nødvendigt — har Udvalget, som sagt, foreslaaet at sætte 3 istedetfor 2; saa er Muligheden noget fjernere. Ved at bestemme Antallet til 3, bliver Forholdet tillige meget mere simpelt og ensartet, hvis ogsaa det næste Endringsforslag til § 13, nemlig det under Nr. 31, maatte finde Bifald. — Det gaar jo ud paa, at de forskellige Distrikter kunne vælge imellem at bruge særlige Burderingsmænd og saa at benytte Hegnssynsmændene efter Lov af 6te Marts 1869 til de her omhandlede Forretninger. I den Form, hvori Anvendelsen af Hegnssynsmændene saaledes her foreslaas, tor Udvalget haabe, at det ikke vil møde Modstand hos den høitærede Minister, som jo tidligere har erklæret ikke at ville gaa ind paa, at Hegnssynsmændene altid i al Almindelighed skulle overtage disse Forretninger. Efter Distrikternes Størrelse og andre stedlige Forhold vil det paa mange Steder være usseligt at kunne bruge Hegnssynsmændene til disse Forretninger istedetfor at bestikke særlige Burderingsmænd dertil. Ved Iste Behandling blev der i saa Henseende fra flere Sider peget hen paa, at vi tilsidst saae